

kan agere Malkelærer og lære Piger og Karle at malke. Vi maa erindre, at Forholdene i Staldene rundt omkring ofte ere meget ugunstige, idet man maa malke ved Lys to Gange om Dagen om Vinteren, saa at det umuligt kan lade sig gøre der at give virkelig Undervisning i Malkning; og meget ofte er det jo saaledes, at den, der har faaet et saadant 6 Dages Kursus, udmærket godt selv kan malke, men at han paa ingen Maade har Forstand paa at være Lærer i Malkning. Jeg synes derfor, at det er en daarlig Anvendelse af Pengene, hvis man ikke faar en samlet Administration af disse 14,000 Kr. og uddeler dem — hvad enten det nu bliver til Mejerforeninger eller Landboforeninger — til Oprettelse af virkelige Kursus, som kunne have nogen Betydning med Hensyn til Undervisningen i Malkning. Man bør kun give Pengene der, hvor der baade er Brug for dem, og hvor vi kunne være sikre paa, at de blive anvendte paa den rigtige Maade. Mit Standpunkt har ikke vundet tilstrækkelig Tilslutning, hverken hos den højtærede Landbrugsminister eller hos Finansudvalgets Medlemmer, og jeg har saa selvfølgelig ikke fundet Anledning til at give det Udtryk enten ved at stille Ændringsforslag eller ved at indtage et Særstandpunkt, men jeg har ved disse Udtalelser villet sige, at jeg ikke er fuldt tilfredsstillende ved den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet. Jeg vil haabe, at den højtærede Landbrugsminister og vore Landboinstitutioner ville tage under Overvejelse, om det ikke skulde være muligt ad Aare at komme til en Ordning, som er mere tilfredsstillende og giver større Betryggelse for, at de store Beløb, som der her er Tale om at give til Landbruget, blive anvendte paa en Maade, der er mere frugtbringende for dem, de skulle anvendes til, end jeg tror, det vil blive her.

N. C. Jensen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ramte ganske sikkert til sidst i sine Udtalelser det Omraade, hvor han egentlig er bedst bevandret, idet han kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Husmændene vare bedst tjente med at arbejde sammen med Gaardmændene eller sammen med Arbejderne. Han var selvfølgelig ikke i Tvivl om, hvordan han burde svare. Men der synes jeg, det ærede Medlem selv beviser, at det afgørende for ham ikke er disse Bevillingers Administration, men derimod det politiske, og det afværger han ikke ved at sige, at andre arbejde efter

politiske Synspunkter. For øvrigt skal jeg kun gøre nogle korte Bemærkninger til det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem mener, at han og hans Partifæller med fuldstændig Berettigelse kunne sige, at de arbejde for Landbrugets Vel i det hele, men dog i sin sidste Udtalelse maa erkende, at det paa mangfoldige Omraader er saaledes, at Husmænd og Gaardmænd, de mindre og de større Landbrugere have fælles Interesser, kan det ikke andet end komme til at staa meget tvivlsomt, om det er af Velvillie for Landbruget, at det ærede Medlem søger at kaste Strid og Splid ind i disse Bevillingsspørgsmaal.

Saa fremsatte det ærede Medlem den Paastand, at min Beregning absolut maatte hvile paa en gal Basis, idet jeg af de Tal, som Landboforeningerne havde opgivet, havde slaaet første og anden Kolonne sammen. Det ærede Medlem tager der fuldstændig fejl. Det er berettiget at slaa dem sammen, idet det er Penge, der gaa til Husmandssagen alle i Hob, og det er Penge, hvoraf ikke en eneste Øre er tagen af Statskassen, men hvoraf hver eneste Øre er tagen af de stedlige Landboforeningers Bidrag. Det kommer det ærede Medlem ikke udenom, for det er det nøgne Faktum. Nu kan det ærede Medlem, saa længe han vil, paastaa, at de egentlig skulde være tagne af de 30,000 Kr., idet man kunde spare dem der. Ja, jeg skal ganske lade det ærede Medlem om, hvordan han kan finde ud af det, men det forekommer mig, at naar han vil gaa det Regnskab, som omfatter de 30,000 Kr., igennem, vil han se, at ogsaa der komme de paa mangfoldige Steder lige saavel Husmændene til Nytte som det større Landbrug. Naar han saa kom til det Resultat, at det var Bestyrelsen i disse Foreninger, som slugte disse Penge, der staa i anden Kolonne, vidner det endnu mere om, at det ærede Medlem ikke har det Kendskab, han burde have, for at kunne tale om disse Forhold, thi er der noget Sted, hvor en Bestyrelse arbejder uden at faa noget som helst Vederlag, er det ganske sikkert i Landboforeningerne. Jeg tror, at dersom han kendte disse Forhold, vilde han sande, at alle disse Bestyrelsesmedlemmer kun have Tab deraf. Det er det, som de fleste Steder gør det saa vanskeligt at faa en Mand til i en Aarrække at være Formand i en saadan Forening. Det ærede Medlem sagde, at dersom man ikke havde disse 30,000 Kr., vilde man tvinges til at sætte Kontingentet op. Ja, derom nærer jeg ikke Spor af Tvivl, dersom Landbo-